

THE YEAR 2023 ANZAC DAY

10 April 2023

As we approach ANZAC Day, Australia is one of two nations that commemorate ANZAC Day, New Zealand is the other.

As such it's important that with each passing year, we who remain behind in relative freedom, remember the sacrifices of those who had borne the brunt of war.

New Australians to our shores would often ask, why is Gallipoli is so important to Australians? The answer is a complex conglomeration of national sorrow, grief, loss, and remembrance that transformed the military defeat into an iconic status. For Australians and New Zealanders, modern historians will describe it as the birth of two nations and the foundation of ANZAC to legendary status. One that will always echo down the ages to all those who take up the mantle of the warrior and continue the ANZAC traditions forged at Gallipoli.

Back track to some two thousand years ago, when bronze age ships sailed to Troy (Dardanelles) before the arrival of the ANZACS to do battle with the Trojans. A time when the Trojans monopolised the trade routes to the Black Sea using the Dardanelles straits to their advantage and thus sparking a ten-year war. Their opponents were Bronze Age Mycenaean Greek warriors who had heeded the call to arms by their warrior King, Agamemnon. However according to Homer, the ten-year war was as a result of a woman that historians refer to as Helen of Troy. Helen of Troy who lived in Pellana, Laconia Greece was abducted or seduced by Paris a Trojan prince and taken to Troy.

Fast forward to 1914 where strapping bronze looking young men from Australia and New Zealand, stormed the beach at Gallipoli. Although the landing did not go as planned, the landing occurred about a mile north of the designated beaches. An error of judgement which may have saved lives of many. Turkish machine guns nests cleverly installed with the assistance of their German military advisers trained their guns upon the ANZACS, as they made their way to the breach. The ANZACS faced the storm of bullets with such ferocity and courage that they put aside any sign of fear from the lead raining upon them, not wanting to let down their mates. Jumping into the shallow waters of Gallipoli, the ANZACS made their way towards the beach, eager to demonstrate their best in front of their mates.

The ANZACS who had heeded the call from the old country, Britain, without any second thoughts, joined the fray that was to become World War 1. The ANZACS built a legend that is true to this day, they were ruthless, reckless, brave and courageous in battle and compassionate when the battles were over. Many a time an ANZAC could be seen offering first aid to an enemy combatant, a smoke or even a meal after the battle had ended. Truces were adhered to once the heat of battle was over to locate and bury the dead where they lay. Both sides knew that the rotting corpses and the stench attracted insects, vermin and subsequently the decaying flesh would rot, creating a platform for infections and epidemics of biblical proportion.

On the day the ANZACS landed, Major Duncan Chapman, an Australian Army officer with the 9th Battalion and 45th Battalion of Australian Imperial Force during World War I, was the first man to step ashore at the Gallipoli landing with the 9th Battalion, 3rd Brigade on 25 April 1915. Following the attack on the beach front, Captain William Annear, 11th Battalion, of Subiaco, Western Australia was the first man to be killed after a difficult climb from the beach to Plugge's Plateau at Gallipoli. At the end of the first day some 2,000 soldiers had been killed or wounded.

As the battles raged on the ANZACS had to contend with poor and unappetising food, flies, extreme weather conditions, lice, rotting corpses, lack of water, heat, dysentery, poor latrine management, epidemics, infections, shell shock, (PTSD), lack of rest, cramped and unsanitary conditions, constant noise from the barrage of heavy weapons, lack of sleep, disease, daily death of mates and in some cases, poor leadership. The Turkish defenders under the leadership of Mustapha Kemal and his German advisers held the high ground. The high ground with its many ridges, well concealed fortifications, difficult terrain and its steep landscape were on of the causes that led to the campaign being a failure and thus withdrawing from the peninsula. Gallipoli was to prove very costly for both sides.

After months of bitter fighting, the last ANZAC to leave the shores of Gallipoli was Fred Pollack who only narrowly escaped being left behind. A campaign devised by Winston Churchill of opening the Dardanelles using warships to Constantinople, which failed and followed up by Sir Ian Hamilton being given the poison chalice of taking the heights by a force of arms. A very costly and ill thought campaign. One wonders whether Sir Ian Hamilton could have devised a better strategy had he been passed the Greek battle plan for the Dardanelles which had been offered and proposed to him prior to the landings. Students of military history may know the answer.

The ill-fated Gallipoli campaign would cost the allies, 73,485 British and Irish soldiers, 27,000 French soldiers, 8,700 Australians, 2779 New Zealanders and 458 Pacific Islanders, 1600 Indian soldiers and opposing them, 87,000 Turkish soldiers died, defending their country. It is of interest to note that although the majority of Australians who fought at Gallipoli were of Australian birth, there was a sprinkling British, Irish, First peoples, Italian, German, Greek, Chinese, Kiwis and other nationalities. One old soldier said that "Once in the service, you were treated as an equal; you had the same options for pay. When you are in the trenches, you don't have the option of disliking the person behind you," The author can attest to that, it is so true to this day. There was no discrimination during his service.

The legend of ANZAC was not forgotten for back home in Australia and New Zealand. Families grieved for their lost sons buried overseas, their sorrow felt deep within in their hearts and out of that sorrow a longing to commemorate their loss was borne out of a desire to remember their sacrifices. Families eager to hear and read the numerous stories and messages, written back home to loved ones, told only part of the legend of the ANZAC warrior. From Gallipoli to this day, ANZACS of the future carried the torch and the legends associated with Australian warriors in battle. On the battle field, promises that their mates would look after their mates' families if they did not survive. As a result, the formation of Legacy and the Returned Services League (RSL) were formed to assist the families who had lost their loved ones on the battle fields of Gallipoli and that of the western front. The citizens of Australia and New Zealand outpouring of grief was such that many just could not cope the loss of its youth in such a short time.

Busts of diggers, memorials, were to be found in almost every town in Australia and that of New Zealand. In 1934, the Shrine of Remembrance was officially opened by Prince Henry, the Duke of Gloucester (son of King George V) attracting a crowd in excess of 300,000 souls, who come to pay their respects to the fallen.

Since that time, every RSL in Australia would stop and the ODE be heard in solemn silence. On the 11th hour on the 11th day of the 11th month, all traffic in all the cities and town in both countries would come to a standstill and observe one minutes silence.

For those unfamiliar with the ANZAC legend, the beautiful island of Lemnos, located in the Aegean Sea, not far from the Dardanelles became a major base for the Allied forces involved in the battles at Gallipoli. Today, [Australians of Greek heritage have erected a memorial to those who fell at Gallipoli.](#)

[HANZAC Memorial.](#) At Pellana, Laconia, Greece, the home of Helen of Troy, another memorial to the ANZACS has been built to commemorate those ANZACS who took up the ANZAC mantle and died during WW2.

This memorial was built by many volunteers, many who had served with the Australian Defence Force. Four other memorials dedicated to the ANZACS may also be found at [Canberra](#), [Melbourne](#) (near the [Shrine of Remembrance](#)), The [Albert Park Lemons memorial](#), and the memorial at the [Monastery at Northcote](#) in Victoria.

Apologies to the purists for my poor translation of the article from English to Greek. I am not an official translator but a novice.

Peter Adamis is a Writer/Journalist and Social Media Commentator. He is a retired Australian military serviceman, Industry organisational, Environmental & Occupational (OHS) & Training Consultant within the parameters of domestic and international political spectrum. Website: abalinx.com

Η ΗΜΕΡΑ ANZAC ΕΤΟΥΣ 2023

10 Απριλίου 2023

Καθώς πλησιάζουμε την Ημέρα ANZAC, η Αυστραλία είναι ένα από τα δύο έθνη που τιμούν την Ημέρα ANZAC, η Νέα Ζηλανδία είναι η άλλη. Ως εκ τούτου, είναι σημαντικό κάθε χρόνο που περνά, εμείς που μένουμε πίσω σε σχετική ελευθερία, να θυμόμαστε τις θυσίες εκείνων που είχαν υποστεί το κύριο βάρος του πολέμου.

Οι νέοι Αυστραλοί στις ακτές μας συχνά ρωτούσαν, γιατί η Καλλίπολη είναι τόσο σημαντική για τους Αυστραλούς; Η απάντηση είναι ένα πολύπλοκο συνονθύλευμα εθνικής θλίψης, θλίψης, απώλειας και μνήμης που μετέτρεψε τη στρατιωτική ήττα σε εμβληματική κατάσταση. Για τους Αυστραλούς και τους Νεοζηλανδούς, οι σύγχρονοι ιστορικοί θα το περιγράψουν ως τη γέννηση δύο εθνών και την ίδρυση των ANZAC σε θρυλικό καθεστώς. Ένα που θα αντηχεί πάντα ανά τους αιώνες σε όλους εκείνους που αναλαμβάνουν το μανδύα του πολεμιστή και συνεχίζουν τις παραδόσεις των ANZAC που σφραγίστηκαν στην Καλλίπολη.

Πίσω περίπου δύο χιλιάδες χρόνια πριν, όταν πλοία της εποχής του χαλκού έπλευσαν στην Τροία (Δαρδανέλια) πριν από την άφιξη των ANZACS για να πολεμήσουν με τους Τρώες. Μια εποχή που οι Τρώες μονοπωλούσαν τους εμπορικούς δρόμους προς τη Μαύρη Θάλασσα χρησιμοποιώντας τα στενά των Δαρδανελίων προς όφελός τους και πυροδοτώντας έτσι έναν δεκαετή πόλεμο. Αντίπαλοί τους ήταν Μικηναίοι Έλληνες πολεμιστές της Εποχής του Χαλκού που είχαν ακούσει το κάλεσμα στα όπλα από τον πολεμιστή βασιλιά τους, Αγαμέμνονα. Ωστόσο, σύμφωνα με τον Όμηρο, ο δεκαετής πόλεμος ήταν αποτέλεσμα μιας γυναίκας που οι ιστορικοί αναφέρουν ως Ελένη της Τροίας. Η Ελένη της Τροίας, που ζούσε στην Πελλάνα Λακωνίας, απήχθη ή αποπλανήθηκε από τον Πάρι, έναν Τρώα πρίγκιπα, και μεταφέρθηκε στην Τροία.

Γρήγορα προς τα εμπρός στο 1914, όπου νεαροί άνδρες από την Αυστραλία και τη Νέα Ζηλανδία, όρμησαν στην παραλία της Καλλίπολης. Αν και η προσγείωση δεν πήγε όπως είχε προγραμματιστεί, η προσγείωση συνέβη περίπου ένα μίλι βόρεια των καθορισμένων παραλιών. Ένα λάθος κρίσης που μπορεί να έσωσε ζωές πολλών. Οι τουρκικές φωλιές πολυβόλων εγκαταστάθηκαν ξύπνια με τη βοήθεια των Γερμανών στρατιωτικών συμβούλων τους και εκπαίδευσαν τα όπλα τους στους ANZACS, καθώς έφταναν στο ρήγμα. Οι ANZACS αντιμετώπισαν τη θύελλα των σφαιρών με τέτοια αγριότητα και θάρρος που παραμέρισαν κάθε σημάδι φόβου από το μολύβι που έπεφτε βροχή πάνω τους, μη θέλοντας να απογοητεύσουν τους συντρόφους τους. Πηδώντας στα ρηγά νερά της Καλλίπολης, οι ANZACS κατευθύνθηκαν προς την παραλία, πρόθυμοι να δείξουν τον καλύτερό τους εαυτό μπροστά στους συντρόφους τους.

Οι ANZACS που είχαν ακούσει το κάλεσμα από την παλιά χώρα, τη Βρετανία, χωρίς δεύτερη σκέψη, εντάχθηκαν στη μάχη που επρόκειτο να γίνει ο 1ος Παγκόσμιος Πόλεμος. Οι ANZACS έχτισαν έναν θρύλο που είναι αληθινός μέχρι σήμερα, ήταν αδίστακτοι, απερίσκεπτοι, γενναίοι και θαρραλέοι στη μάχη και συμπονετικοί όταν τελείωσαν οι μάχες. Πολλές φορές ένας ANZAC μπορούσε να δει να προσφέρει πρώτες βοήθειες σε έναν εχθρό μαχητή, έναν καπνό ή ακόμα και ένα γεύμα μετά το τέλος της μάχης. Οι ανακωχές τηρήθηκαν μόλις τελείωσε η φωτιά της μάχης για να εντοπιστούν και να θαφτούν οι νεκροί εκεί που κείτονταν. Και οι δύο πλευρές γνώριζαν ότι τα πτώματα που σάπιζαν και η δυσωδία προσέλκυαν έντομα, παράσιτα και στη συνέχεια η σάπια σάρκα θα σάπιζε, δημιουργώντας μια πλατφόρμα για μολύνσεις και επιδημίες βιβλικών διαστάσεων.

Την ημέρα που αποβιβάστηκαν οι ANZACS, ο ταγματάρχης Duncan Charman, αξιωματικός του Αυστραλιανού Στρατού με το 9ο Τάγμα και το 45ο Τάγμα της Αυστραλιανής Αυτοκρατορικής Δύναμης κατά τη διάρκεια του Α' Παγκοσμίου Πολέμου, ήταν ο πρώτος άνθρωπος που αποβιβάστηκε στην Καλλίπολη με το 9ο Τάγμα, 3η Ταξιαρχία στις 25 Απριλίου 1915. Μετά την επίθεση στο παραλιακό μέτωπο, ο λοχαγός William Anpear, 11ο Τάγμα, από το Subiaco της Δυτικής Αυστραλίας ήταν ο πρώτος άνθρωπος που σκοτώθηκε μετά από μια δύσκολη ανάβαση από την παραλία στο οροπέδιο του Plugge στην Καλλίπολη. Στο τέλος της πρώτης ημέρας περίπου 2.000 στρατιώτες είχαν σκοτωθεί ή τραυματιστεί.

Καθώς οι μάχες μαίνονταν οι ANZACS έπρεπε να αντιμετωπίσουν κακή και μη ορεκτική τροφή, μύγες, ακραίες καιρικές συνθήκες, ψείρες, σάπια πτώματα, έλλειψη νερού, θερμότητα, δυσεντερία, κακή διαχείριση αποχωρητηρίων, επιδημίες, λοιμώξεις, σοκ κελύφους, (PTSD), έλλειψη ανάπαυσης, περιορισμένες και ανθυγιεινές συνθήκες, συνεχή θόρυβο από το μπαράζ βαρέων όπλων, έλλειψη ύπνου, ασθένειες, καθημερινό θάνατο συντρόφων και σε ορισμένες περιπτώσεις, κακή ηγεσία. Οι Τούρκοι υπερασπιστές υπό την ηγεσία του Μουσταφά Κεμάλ και των Γερμανών συμβούλων του κατείχαν το προβάδισμα. Το ύψωμα με τις πολλές κορυφογραμμές, τις καλά κρυμμένες οχυρώσεις, το δύσκολο έδαφος και το απότομο τοπίο ήταν από τις αιτίες που οδήγησαν στην αποτυχία της εκστρατείας και έτσι στην απόσυρση από τη χερσόνησο. Η Καλλίπολη επρόκειτο να αποδειχθεί πολύ δαπανηρή και για τις δύο πλευρές.

Μετά από μήνες σκληρών μαχών, ο τελευταίος ANZAC που εγκατέλειψε τις ακτές της Καλλίπολης ήταν ο Fred Pollack, ο οποίος μόλις και μετά βίας γλίτωσε από το να μείνει πίσω. Μια εκστρατεία που επινοήθηκε από τον Winston Churchill για το άνοιγμα των Δαρδανελίων χρησιμοποιώντας πολεμικά πλοία στην Κωνσταντινούπολη, η οποία απέτυχε και ακολούθησε ο Sir Ian Hamilton που έλαβε το δηλητηριώδες δισκοπότηρο της κατάληψης των υψωμάτων με τη δύναμη των όπλων. Μια πολύ δαπανηρή και απερίσκεπτη εκστρατεία. Αναρωτιέται κανείς αν ο Sir Ian Hamilton θα μπορούσε να είχε επινοήσει μια καλύτερη στρατηγική αν του είχε περάσει το ελληνικό σχέδιο μάχης για τα Δαρδανέλια που του είχε προσφερθεί και προταθεί πριν από την απόβαση. Οι σπουδαστές της στρατιωτικής ιστορίας μπορεί να γνωρίζουν την απάντηση.

Μετά από μήνες σκληρών μαχών, ο τελευταίος ANZAC που εγκατέλειψε τις ακτές της Καλλίπολης ήταν ο Fred Pollack, ο οποίος μόλις και μετά βίας γλίτωσε από το να μείνει πίσω. Μια εκστρατεία που επινοήθηκε από τον Winston Churchill για το άνοιγμα των Δαρδανελίων χρησιμοποιώντας πολεμικά πλοία στην Κωνσταντινούπολη, η οποία απέτυχε και ακολούθησε ο Sir Ian Hamilton που έλαβε το δηλητηριώδες δισκοπότηρο της κατάληψης των υψωμάτων με τη δύναμη των όπλων. Μια πολύ δαπανηρή και απερίσκεπτη εκστρατεία. Αναρωτιέται κανείς αν ο Sir Ian Hamilton θα μπορούσε να είχε επινοήσει μια καλύτερη στρατηγική αν του είχε περάσει το ελληνικό σχέδιο μάχης για τα Δαρδανέλια που του είχε προσφερθεί και προταθεί πριν από την απόβαση. Οι σπουδαστές της στρατιωτικής ιστορίας μπορεί να γνωρίζουν την απάντηση.

Ο θρύλος των ANZAC δεν ξεχάστηκε στην πατρίδα τους στην Αυστραλία και τη Νέα Ζηλανδία. Οι οικογένειες θρήνησαν για τους χαμένους γιους τους που θάφτηκαν στο εξωτερικό, η θλίψη τους αισθάνθηκε βαθιά μέσα στις καρδιές τους και από αυτή τη θλίψη μια λαχτάρα να τιμήσουν την απώλειά τους γεννήθηκε από την επιθυμία να θυμηθούν τις θυσίες τους. Οι οικογένειες που ανυπομονούσαν να ακούσουν και να διαβάσουν τις πολυάριθμες ιστορίες και μηνύματα, γραμμένα πίσω στο σπίτι στους αγαπημένους τους, είπαν μόνο ένα μέρος του θρύλου του πολεμιστή ANZAC. Από την Καλλίπολη μέχρι σήμερα, οι ANZACS του μέλλοντος έφεραν τη δάδα και τους θρύλους που σχετίζονται με τους Αυστραλούς πολεμιστές στη μάχη. Στο πεδίο της μάχης, υποσχέθηκαν ότι οι σύντροφοί τους θα φρόντιζαν τις οικογένειες των συντρόφων τους αν δεν επιβίωναν. Ως αποτέλεσμα, σχηματίστηκε η Legacy και η Return Services League (RSL) για να βοηθήσουν τις οικογένειες που είχαν χάσει τους αγαπημένους τους στα πεδία μάχης της Καλλίπολης και του δυτικού μετώπου. Το ξέσπασμα θλίψης των πολιτών της Αυστραλίας και της Νέας Ζηλανδίας ήταν τέτοιο που πολλοί απλά δεν μπορούσαν να αντιμετωπίσουν την απώλεια της νεολαίας της σε τόσο σύντομο χρονικό διάστημα.

Προτομές εκσκαφών, μνημεία, υπήρχαν σχεδόν σε κάθε πόλη της Αυστραλίας και της Νέας Ζηλανδίας. Το 1934, το Ιερό της Μνήμης εγκαινιάστηκε επίσημα από τον πρίγκιπα Ερρίκο, τον δούκα του Γκλόστερ (γιο του βασιλιά Γεωργίου Ε') προσελκύοντας ένα πλήθος άνω των 300.000 ψυχών, που έρχονται να αποτίσουν τα σέβη τους στους πεσόντες. Από τότε, κάθε RSL στην Αυστραλία σταματούσε και το ODE ακουγόταν σε επίσημη σιωπή. Την 11η ώρα της 11ης ημέρας του 11ου μήνα, όλη η κυκλοφορία σε όλες τις πόλεις και κωμοπόλεις και στις δύο χώρες θα σταματούσε και θα τηρούσε ενός λεπτού σιγή.

Για όσους δεν είναι εξοικειωμένοι με το μύθο των ANZAC, το όμορφο νησί της Λήμνου, που βρίσκεται στο Αιγαίο Πέλαγος, όχι μακριά από τα Δαρδανέλια, έγινε μια σημαντική βάση για τις συμμαχικές δυνάμεις που συμμετείχαν στις μάχες της Καλλίπολης. Σήμερα, Αυστραλοί ελληνικής καταγωγής έχουν ανεγείρει μνημείο για όσους έπεσαν στην Καλλίπολη. Μνημείο HANZAC. Στην Πελλάνα, Λακωνία, Ελλάδα, το σπίτι της Ελένης της Τροίας, ένα άλλο μνημείο για τους ANZACS έχει χτιστεί για να τιμήσει εκείνους τους ANZACS που ανέλαβαν το μανδύα των ANZAC και πέθαναν κατά τη διάρκεια του 2ου Παγκοσμίου Πολέμου.

Αυτό το μνημείο χτίστηκε από πολλούς εθελοντές, πολλοί από τους οποίους είχαν υπηρετήσει με την Αυστραλιανή Αμυντική Δύναμη. Τέσσερα άλλα μνημεία αφιερωμένα στους ANZACS μπορούν επίσης να βρεθούν στην Καμπέρα της Μελβούρνης (κοντά στο Ιερό της Μνήμης, το μνημείο Albert Park Lemons και το μνημείο στο Μοναστήρι στο Northcote στη Βικτώρια.

Ζητώ συγγνώμη από τους καθαρολόγους για την κακή μετάφραση του άρθρου από τα αγγλικά στα ελληνικά. Δεν είμαι επίσημος μεταφραστής, αλλά αρχάριος.

Ο Peter Adamis είναι συγγραφέας/δημοσιογράφος και σχολιαστής κοινωνικών μέσων. Είναι συνταξιούχος Αυστραλός στρατιωτικός, Βιομηχανικός, Οργανωτικός, Περιβαλλοντικός & Επαγγελματικός (OHS) & Σύμβουλος Εκπαίδευσης εντός των παραμέτρων του εγχώριου και διεθνούς πολιτικού φάσματος. Ιστοσελίδα: abalinx.com

